Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1884. 33te Aargang

Den 54de Aarskonference i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 247.)

Lørdag den 5te April Kl. 2 Eftm.

Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bøn oplæste Præsident George Q. Cannon de statistiske Rapporter af Zions forskjellige Stave og Rapporter om Børneforeningerne, de unge Damers Foreninger, Hjælpeforeningerne og Søndagsskolerne. De to sidste bleve enstemmigt antagne af Konferencen.

Præsident Wilford Woodruff sagde, at det var nu 54 Aar siden Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige blev oprettet. Han ansaa den menneskelige Røst som et ufuldkomment Middel til at meddele de Indtryk, der gjordes paa den menneskelige Sjæl. Det var ham ikke muligt i de faa Øjeblikke, han skulde tale til Folket, at udtrykke sine Betragtninger om de Ting, der hørte Gud til, og om de Helliges Pligter. Der gaves mange Emner, som vare af stor Interesse for os som et Folk. Han bifaldt det, som var bleven talet angaaende Hjemme-Industri. Han ønskede at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Kampen mellem Sandhed og Vildfarelse, Lys og Mørke. Vi vare i dens Midte, og ligeledes vare Guds Tjenere helt fra Begyndelsen, og saaledes vilde det vedblive indtil Enden. Denne Kamp begyndte i Himlen, i det en Trediedel af Himlens Hærskarer gjorde Opstand mod Gud og hans Kristus, medens to Trediedele vare tro i deres første Prøve. Det var en uhyre Mængde faldne Aander, der bleve nedstyrtede til Jorden; de havde ingen Legemer, og de udgjorde de onde Aander, som fristede dem, der havde Legemer, til at synde. Naar som helst der vare Mænd paa Jorden, som arbejdede for Retfærdighedens Sag, og for at indføre celestiale Love, bleve de altid modarbejdede af disse Aander, der tilskyndede Størstedelen af Menneskeslægten til at forkaste Guds Tjenere. Det kostede mange af Guds Tjenere deres Liv; det kostede Joseph Smith hans Liv. Denne Strid vilde vedblive. Disse onde Aander vilde føre Krig imod Gud, imod Kristus og imod hans Værk, indtil den Tid skulde komme, da Satan og hans Hærskarer blive bundne for et tusinde Aar. Til vor Trøst og Op-

muntring havde vi Herrens Forjættelser om, at dette Værk vilde bestaa. Gud havde forordnet, at hans Værk skulde oprettes i Tidernes Fyldes Husholdning for aldrig at blive omstødt. Der var ingen højere Kaldelse her paa Jorden end at blive kaldet til at være den Herre Jesu Kristi Vidner. Tiden var oprunden, da Himlens Gud havde udstrakt sin Arm for at gjenbringe Juda og Israel og tage Herredømmet over Jorden. Det var vor Pligt at arbejde for denne Sag. Den var begyndt og vilde vedvare. Skjønt vor Profet og vor Patriark lede Martyrdøden, og de Hellige uddreves fra deres Hjem, saa har dette Værks Fremgang dog ikke været standset, ej heller kunde Menneskenes Modstand standse det. Himlens Gud bød os at advare denne Generation, som nu nærmer sig en meget vigtig Tidsperiode. Vore Ældsters Vidnesbyrd til Verden vilde efterfølges af saadanne Væsener, som vilde fremkalde Torden og Lynild og de ødelæggende Elementer til Vidner om Sandheden af vort Vidnesbyrd, og det, som vi forkyndte, vilde paa Herrens store Dag komme op til Dom over de Ugudelige.

Præsident George Q. Cannon

sagde, at Æmnet om Hjemme-Industri, som blev omtalt i Morges, havde glædet Alle, som vare interesserede for Zions Velfærd. Vi havde for flere Aar fulgt med Strømmen. Der havde været godt Salg for vore Produkter og Anlæggelsen af Jærnbanerne havde forskaffet Mange Beskjæftigelse; men nu var dette forbi, vort Kornmarked overfyldt og Tusinder uden Arbejde. I nogle af Countierne var der oprettet Handelsforeninger, og om de havde virket i deres Kaldelse, vilde meget af dette været undgaaet. Forstyrrelsen i Kornmarkedet, som Nedsættelsen i Fragtpriserne paa Jærnbanerne forvoldte, kunde været undgaaet om vi havde været enige om at sælge vort Korn endogsaa lidt billigere, end det kunde bringes hertil fra de østlige Stater. Vort Marked var bleven overfyldt med billigt Korn, medens vi havde siddet med foldede Arme og set paa dette. Til hvad Nytte vare disse Handelsforeninger, om de ikke gjorde Noget? Enhver Stavspræsident burde sammenkalde sine vise Mænd og raadslaa med dem om, hvad der kunde gjøres under saadanne Omstændigheder, og ej lægge alt dette Arbejde paa Kirkens Præsident. Forholdsregler skulde tages for at skaffe dem Arbejde, som vare ledige. Vore Bestræbelser gik ud paa at oprette forskjellige Industrigrene og Fabriksdrift. Ikke et Pund Korn eller Smør eller noget som helst, der kunde produceres her, burde blive indført, og om der vare Familier, som ikke vilde gjøre Brug af de Elementer, der stode til deres Raadighed, saa maatte de gaa foruden saadant. Om vi Alle vilde bestemme os til, kun at kjøbe det, som var lavet her hjemme, og ikke fremmede Produkter, saa vilde vi Alle bidrage til at fremme Folkets Velfærd i Almindelighed. Giver kun dem Eders Søgning, som selv søge at fremme Hjemme-Industri. Saadanne Varer, der kunne forfærdiges her lige saa godt som andet Steds, saasom: Uldne Varer, Sæbe, Smør, Ost, Fidt, Svovlstikker, Sko og en Mængde andre Artikler burde kjøbes fremfor dem, som ere forfærdigede andet Steds. Den Maade, hvorpaa vi bære os ad, er ingen Ære for os som et Folk. Det indførte Flæsk, kunstigt tillavet Smør og vænmelige Svinefedt, befængt med Sygdom, var ikke skikket til at spises. Disse Ting burde skjænkes sindig Eftertanke, og vore Bestræbelser skulde henvendes paa at

gjøre os til et Folk, som i Sandhed er uafhængigt.

Præsident John Taylor

fremstod derpaa og sagde: Jeg har interesseret mig meget ved at høre de Bemærkninger, som ere blevne gjorte med Hensyn til Hjemme-Industri. Jeg ønsker at spørge de Forsamlede, om jeg i Egenskab af Kurator maa have Privilegiet at hjælpe dem. I den sydlige Del af Territoriet have vi begyndt nogle Jærnværker, og jeg ønsker at vide, om denne Forsamling vil bemyndige mig til at assistere disse Jærnværker; om I ville, da viser det ved at opløfte Eders højre Haand (opløftede Hænder saas overalt). Jeg troede nok, at dette var Eders Følelser, og derfor har jeg allerede assisteret dem. (Et Smil saas paa Alles Ansigter). Der er noget Andet med Hensyn til dette Anliggende, som jeg ønsker at spørge Eder om. I have givet mig Lov til at assistere denne Industri; ville I nu selv hjælpe til at fremme denne Sag? Alle, som ville gjøre dette, holder Eders højre Haand op. (Alle Hænder opløftedes). Nu sige vi: glemmer ikke at gjøre det! Der er mange andre Ting, som angaa vore timelige Interesser, hvoraf nogle ere blevne omtalte, som vi bør nøje overveje. Der er bleven meget sagt om den forenede Orden; herom have vi talet for længere Tid. Vi skulle omsider faa den forenede Orden indført blandt os. Der er, som en af Brødrene — jeg troer, det var Broder Young — sagde, en Følelse af denne Slags, som gjør sig mere og mere gjældende blandt Folket. Men vi have endnu ikke faaet den „Orden", som vil blive indført iblandt os. Om en Tid vil Folket ikke blive bedet om at indgaa i denne Orden; de ville selv komme og bede om Tilladelse til at indgaa i den. Dersom vi blot ville gjøre det, som er Ret — og dette er stedse vort Formaal — og holde Guds Befalinger — hvilket, det glæder mig at høre, vi uagtet alle vore Svagheder og Skrøbeligheder (og vi have nok af dem) beflitte os paa — da vil Tiden ikke være fjærn, da Zion, som Skriften siger, vil blive det rigeste Folk paa Jorden. I ville vide, naar det opfyldes. Lad mig her gjøre en Bemærkning eller to paa dette Æmne. Hvad siger Skriften derom? Den siger: „Jeg vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet og Sølv i Stedet for Jærnet og Jærn i Stedet for Stenene." Nu, det er en temmelig besynderlig Ombytning. Hvad ellers? „Og jeg vil give Dig Overster til Fred og Herskere til Retfærdighed." Retfærdighed, Sandhed, Retskaffenhed og Oprigtighed, og ikke Begjærlighed, Svig og Egenkjærlighed maa medfølge Guds Lov og være forenet med hans Værk, Rige og Orden. Saa snart vi ere beredte til at holde hans Bud og Love, er Gud rede til at lade Hedningernes Rigdomme flyde til os, som Skriften siger, men først maa vi lære at holde Guds Bud og Love. Der er en Ting, hvorover jeg undertiden føler lidt ubehageligt. Jeg er beskikket som Kirkens Kurator, og et stort Ansvar hviler paa mig med Hensyn til Kirkens finansielle Anliggender. Jeg har kaldet paa mine Brødre af det første Præsidentskab, de Tolv og de præsiderende Biskopper til at raadslaa med mig angaaende disse Sager. Det er bleven omtalt her, at der udøves et stort Tryk paa os af de Udenforstaaende, og de have et stort Begjær efter at blive bekjendte med vore Anliggender og Pengesager. De have kommet til mig Tid efter anden for at faa Underretning derom, og jeg kan ikke tilskrive det nogen anden Bevæggrund end den, at de ønske at gjøre med vore Penge som med vore Hustruer — tage dem fra os (Latter).

Nu have vi en finansiel Rapport her, hvilken jeg saa helst blev læst paa en omstændelig Maade for Forsamlingen; men det anses som Visdom ikke at gjøre det. Dette er netop det, som jeg ikke synes om, det vil sige, jeg synes ikke om, at vi ikke kunne fremlægge denne Rapport for Folket, saa at Enhver kan høre, see og fatte den for sig selv, thi jeg anser det som vor Rettighed at vide Besked om disse Ting, og hvad der gjøres med Hensyn til vore Pengesager; men, som jeg sagde, det anses ikke for Visdom at fremlægge disse Rapporter for Almenheden, for ikke at gjøre vore Fjender bekjendte med vore Sager. Lader dem selv finde dem ud. Nogle sige, at vore Fjenders Handlemaade fremvises ved Fremsigelsen af denne Bøn: „Lader os staa op og røve Nogen i Herrens Navn, eller rettere i Lovens Navn" (Latter). Vi have vore Protokoller, der fremvise, hvad Enhver har gjort i finansiel Henseende, og hvad de ikke have gjort. Vore Protokoller ere førte paa en sanddru Maade, og Enhver, som er interesseret og har Ret til at spørge, kan komme og erholde saadan Underretning, som angaar deres egne Anliggender eller Stavens eller Wardets, eftersom Tilfældet er; men vore Pengesager angaa ingen Udenforstaaende; vore Midler høre ikke dem til; de ere ikke komne fra dem, ejheller have vi modtaget noget som helst af dem; de ere simpelthen vore egne, og ligesaa godt kunde man forlange at læse vore Breve, som at blive gjort bekjendt med vore Pengesager. Alle, som ønske, at vi ikke læse Rapporten, ville vise det ved at opløfte den højre Haand. (Enstemmigt vedtaget. Det blev foreslaaet at sende den finansielle Rapport til Revisions-Udvalget). Præsident Taylor fortfatte: Jeg har ikke endnu modtaget Revisions-Udvalgets Rapport om den sidste finansielle Rapport, som blev fremlagt for dem, men saasnart jeg modtager den, skal jeg have den læst. Da jeg ser Brødre og Søstre fra det fjærne Syd og det fjærne Nord, vil jeg for deres Tilfredsstillelse sige, at vore finansielle Anliggender ere i en god Forfatning, og at Tienden i Stedet for at formindskes forøges, og at den fremherskende Følelse blandt Folket er at opfylde Alt, hvad Guds Lov fordrer med Hensyn til disse Sager; og vi tro, at Alle — eller rettere Størstedelen af os; thi vi forvente ikke, at Alle ville nøjagtigt gjøre det, som er Ret — beflitte sig paa at iagttage Guds Love, og om vi vedblive at gjøre det, som Gud kræver af os, og holde hans Bud, vil Israels Guds Velsignelser hvile paa hans Folk. Menneskene kunne lægge Planer for, og gjøre Forsøg paa at bestyre Israels Anliggender; men vore Anliggender ere i Guds Haand, og han vil tage os i sin Varetægt, om vi kun ville adlyde hans Love, og vor Gang er fremad og opad. Gud vil ikke forlade Israel, om Israel ikke forlader ham. Amen.

Koret sang, hvorpaa Mødet sluttedes til Søndag Morgen Kl. 10. Taksigelse af Præsident Horace S. Eldredge.

Søndag den 6te April Form. Kl.. 10

Koret sang. Bøn af Præsident Joseph F. Smith. Efter at Koret atter havde sunget, oplæste

Præsident George Q. Cannon

den følgende Rapport, som med enstemmigt Votum blev antaget:

Salt Lake City, U. T.
den 5te April 1884.

Præsident John Taylor og Raadgivere og alle Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, forsamlede i den almindelige Konference:

De Undertegnede, Eders Revisions-

Udvalg, fremlægge ærbødigst, at vi have omhyggeligt undersøgt alle Kirkens Kurators aarlige Regnskaber, Rapporter, Kviteringer og Bøger for Aaret endende den 31te December 1882, underkastede vor Inspektion og Revision, og have til vor Tilfredshed befundet dem rigtige.

Med Agtelse Eders Brødre i Evangeliet.

Franklin D. Richards.
Wilford Woodruff,
Erastus Snow.
Joseph F. Smith,
William Jennings.

Præsident Cannon læste de ti første Vers af det ni og tyvende Kapitel af 2den Nephi, Mormons Bog, og viste, hvor mærkværdigt Profetierne, som indeholdtes i dette saa vel som i det foregaaende og det følgende Kapitel ere blevne opfyldte, siden disse gamle Beretninger bleve oversatte af Profeten Joseph Smith. Mormons Bog indeholder i sig selv Beviser paa dens Guddommelighed. Det var umuligt for Joseph Smith eller noget som helst andet Menneske at kunne forudsige, hvad Mormons Bog saa tydeligt og omstændeligt har forudsagt om det Nærværende og det Tilkommende. Den var bleven skjult og bevaret i sin Renhed, medens Bibelen, som den stadfæster, har gaaet igjennem uinspirerede Hænder og er derved bleven forandret., og Dele af den ere borttagne, hvilket har forvoldt uendelig Kiv og Forvirring blandt Kristendommens Sekter. Dersom Joseph Smiths Paastand, at han var en Profet, hvilede ene og alene paa Nephi Ord med Hensyn til den Virkning, som Mormons Oversættelse vilde have paa den kristne Verden (som raabte: Vi have en Bibel, og der kan ikke være flere Bibler) saa vilde denne Paastand være bevist; thi ingen uinspireret Mand kunde have en saadan Opfattelse om, hvad der skulde ske. Det foregaaende Kapitel beskriver med fotografisk Nøjagtighed den kristne Verdens Stilling for Nærværende, og det tredivte Kapitel indeholder en mærkelig Profeti med Hensyn til denne Bogs Fremvisning for Lamaniterne, og deres Gjenbringelse formedelst Evangeliet fra Mørket til Lyset. Jesu Ord i 16 Kapitel af III Nephi forudsagde ogsaa lignende Begivenheder, som enten have allerede fundet Sted eller ville snarligen indtræffe, og alt dette blev profeteret flere hundrede Aar før dette Værk begyndtes, og før Beretningerne, som indeholdt dem, vare blevne oversatte, før Præstedømmet blev givet, og før der paa Jorden fandtes en Sidste Dages Hellig. Man tænkte den Gang, som Verden tænker nu, at Indianerne ere en Race, der snart vil uddø, og at det ikke er muligt at frelse dem, men her har vi Guds Ord i Modsætning til saadanne Anskuelser og Erklæringer, og det er allerede i Færd med at opfyldes. Hedningerne, som have annammet Evangeliet, frembære det nu som Sidste Dages Hellige til Lamaniterne, af hvilke nogle annamme det med Glæde, og efter at Hedningerne som en Nation have forkastet det (som der befrygtedes, at de vilde), skulle hine i større Antal annamme det. Taleren viste, hvorledes Bibelen, skreven af Judæ Lænders Frugt, og Mormons Bog, skreven af Josephs Lænders Frugt, ere i Følge Profetierne blevne lagte sammen til falske Lærdommes Beskjæmmelse, Stridighedernes Bilæggelse og Fredens Oprettelse, og hvorledes Herrens Ord til Lehi angaaende En „lig Moses", som skulde have en Talsmand, var bleven opfyldt i Joseph Smith og Sidney Rigdon, og dog var Mormons Bog publiseret over et Aar førend Sidney Rigdon saa den. Han anførte Engelens Ord til Nephi an-

gaaende Lammets Kirke og Djævelens Kirke — de eneste to Kirker, der kunne existere — og viste, at hvad der er bleven sagt om dem, er tildels bleven opfyldt i denne Kirkes Historie og Erfaring, i det den er bleven bekæmpet og forfulgt af Verdens Kirker. Derpaa læste han de sidste Ord i Moronis Bog, hvilke formane Alle, til hvem Mormons Bog skulde komme, at bede Gud om et Vidnesbyrd om dens Sandhed, og det skulde gives dem; han spurgte Forsamlingen, om de paa denne Maade havde modtaget Kundskab om dens Sandhed. Den store Forsamling svarede som med en Røst „Ja".

Præs. Joseph F. Smith

sagde, at Pagtens Bog indeholder mange uimodstridelige Beviser paa Joseph Smiths guddommelige Mission. Han henviste til Aabenbaringen om Krig, given den 25de December 1832, hvoraf en Del blev opfyldt i Borgerkrigen mellem de sydlige og nordlige Stater. Derpaa henviste han til en anden Aabenbaring, der blev given i Kirtland, Ohio, i Marts 1831, ved Profeten Joseph til Sidney Rigdon, Parley P. Pratt og Lemon Copley, hvori der siges: „Men førend Herens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørkenen, og Lamaniterne udspringe som Rosen. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjærgene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har bestikket." Af dette er allerede meget bleven opfyldt, skjønt det blev udtalt af Joseph Smith mange Aar før man tænkte paa, at saadanne Begivenheder, som nu henhøre til vor Kirkes Historie, skulde indtræffe. Om Joseph Smith ikke havde ytret en eneste Profeti mere end denne, vilde den være tilstrækkelig Bevis paa, at han var en inspireret Mand og talte Sandhed. Taleren henviste til en anden Aabenbaring, hvori der forjættes de Hellige, at om de vilde lytte til Herren og holde hans Bud, skulle de fra den Time begynde at faa Overhaand over deres Fjender; han bevidnede, at ogsaa denne Profeti er, saa vidt vi ere komne, bleven opfyldt, og at det er Satans Forudvidenhed om dens fuldkomne og bogstavelige Opfyldelse, hvilken tilskynder hans Udsendinge over hele Jorden til at stride mod Guds Rige. Det vil ikke vare længe, førend Gud vil underlægge sig Verden; Satan ved dette bedre end mange, som bekjende sig at have denne Kundskab. Det er ikke underligt, at de Ugudelige rase; det er kun mærkeligt, at der skulde findes en Sidste Dages Hellig, som ikke er ligesaa nidkjær i sit Arbejde, som Satans Udsendinge ere i deres. Det er en sørgelig Tanke, at der virkelig skulde existere en Nødvendighed for en Reformation i dette Folks Midte. Det er nu 54 Aar siden Mormons Bog og Evangeliet bleve fremlagde for Verden, og skjøndt intet Middel til at bevise dem at være en Forvildelse og et Bedrageri er bleven forsømt, saa er Sandheden dog aldrig bleven modbevist, og den kan ej heller blive det. Det er Sandheden, som gjør vore Bulværker stærke og vore Forskansninger uindtagelige. Til Slutning henvendte han sig til Missionærerne. De burde være villige til at gaa, hvor som helst de skulde blive sendte, det være sig til Storbritanien, de sydlige Stater, Sandwich Øerne eller noget andet Sted. Han kjendte en begavet Mand, som apostaserede, fordi han blev kaldet til at gaa til Sandwich Øerne i Stedet for et mere oplyst Land; han følte, at det var en Vanære for ham at blive sendt ud at prædike for Hedningerne. Taleren sagde, at han altid havde følt sig taknemmelig, fordi han

gik til disse Øer, og ligeledes var Broder Cannon, som nu er den første Raadgiver til Kirkens Præsident. Der var flere Apostler og Biskopper blevne kaldede blandt Ældsterne, som havde gaaet til Sandvich Øerne, i Forhold til deres Antal end blandt dem, som havde gaaet til England. Dersom en Mand ønskede at blive ophøiet, maatte han ydmyge sig, thi den, som ophøjede sig selv, vilde Gud fornedre.

Koret sang. Taksigelse af L. John Nuttall.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang. Bøn af Præsident W. B. Preston. Koret sang, hvorpaa den hellige Nadvere blev uddelt af Biskoppen i det 17de Ward og hans Medhjælpere.

Præsident George Q. Cannon fremlagde for Konferencen Navnene paa 12 Missionærer, som bleve enstemmigt opholdte af Konferencen; af disse bleve 2 beskikkede at gaa til Sandwich Øerne, 1 til Ny Zeeland, 1 til den tyske Mission, 1 til Storbritannien og Resten til de Forenede Stater. Derpaa fremlagde han Kirkens almindelige Autoriteter, som alle bleve opholdte af den ganske Konference med opløftede Hænder. De vare som følger:

John Taylor, Profet, Ser og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den ganske Verden, George Q. Cannon som første, og Joseph F. Smith som anden Raadgiver i det første Præsidentskab. Wilford Woodruff, som Præsident for de tolv Apostler. Medlemmer af Apostlernes Raad: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale og Heber J. Grant.

Da der ved Charles C. Riches Død var bleven et ledigt Embede i de tolv Apostlers Kvorum, blev John W. Taylor valgt til dette Embede med Konferencens enstemmige Votum.

Paa Opfordring af George Q. Cannon fremstod John W. Taylor og udtrykte sin Redebonhed til at modtage dette Embede og bad de Hellige om at skjænke ham deres Tros og Bønners Bistand.

Raadgivere til Apostlerne: John W. Young og Daniel H. Wells.

Præsident Taylors Raadgivere, de tolv Apostler og deres Raadgivere som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

De første syv Præsidenter af de Halvfjerds: Henry Herriman, Horace S. Eldredge, Jakob Gates, Wm. W. Taylor, Abram H. Cannon og Seymour B. Young. Ældste C. D. Fjeldsted blev beskikket til at fylde det ledige Embede, der opstod i de første syv Præsidenters Kvorum over de Halvfjerds ved John van Cotts Død, og hans Beskikkelse bekræftedes ved Konferencens forenede Votum.

Da den præsiderende Biskops Embede var bleven ledigt ved Biskop Hunters Død, blev William B. Preston ved Konferencens enstemmige Votum opholdt som præsiderende Biskop over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og paa Opfordring fremstod han og sagde: „Lad Herrens Villie blive gjort; fornemmelst de Helliges Tillid, Tro og Bønner, mine Brødres Raad og Guds Bistand og Velsignelse vil jeg bestræbe mig for at gjøre det bedste, jeg kan. Amen."

Kirkens præsiderende Biskops Raadgivere: Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

John Taylor, som Kurator for det religiøse Samfund, bekjendt under Navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige, med Fuldmagt til at holde dens lovlige Dokumenter og Skjøderne paa dens Ejendomme samt til at gjøre Forretninger paa dens Vegne.

Raadgiverne til Præsidenten, de tolv Apostler og deres Raadgivere og Biskop Wm. B. Preston som Raagivere til Kirkens Kurator.

Wilford Woodruff som Kirkens Historieskriver og F. D. Richards som hans Medhjælper.

Albert Carrington som Præsident for det vedvarende Emigrationsfund for de Fattiges Indsamling med F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, Wm. Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoody, Robert T. Burton, A. O. Smoot og H. B. Clawson som sine Medhjælpere.

Truman O. Angel som Kirkens Arkitekt, og T. O. Angel Jr. og W. H. Folsom som hans Medhjælpere.

Som Revisionsudvalg: Wilford Woodruff, E. Snow, F. D. Richards, J. F. Smith og W. Jennings.

Paa Grund af at Ældste George Goddard var bleven kaldet til at gaa paa Mission til England, og Konferenceskriverens Embede var derved bleven ledigt, beskikkedes John Nicholson til at beklæde dette Embede, hvilket bekræftedes ved Konferencens enstemmige Votum.

Ældsterne Geo. F. Gibbs og John Irvine opholdtes enstemmigt som Kirkens Hurtigskrivere.

Præsident John Taylor

talte derpaa til Forsamlingen. Han hentydede til Guds Værks Storhed og paaviste dens særegne Beskaffenhed, at kunne naa ind i Evighederne, baade den forbigangne og den tilkommende, medens Menneskenes Værker begynde og ende med Tiden. Han omtalte Præstedømmets og dets Pagters evige Natur, og Evangeliets Principer, som de lærtes af Noah, Melchisedek, Abraham og andre af Fortidens værdige Mænd saavel som af dem, til hvem Gud haver aabenbaret det i disse Dage. Verden i Almindelighed var ubekjendt med dets herlige Sandheder, ligesaa uvidende som de Hellige vare, førend Gud oplyste dem derom. Han dvælede paa Elias' Mission, som Malachias forudsagde skulde gaa forud for Herrens store og forfærdelige Dag, for at vende Fædrenes Hjærter til Børnene, og Børnenes til Fædrene, saa at Jorden ikke skulde blive slagen med Forbandelse. Efterat have skildret denne store og forfærdelige Dags Straffedomme, saasom Esaias og andre af Fortidens Profeter beskreve dem, paaviste Taleren, at Elias var bleven sendt og havde overleveret Joseph Smith sit Embedes Nøgler, hvilket Andre, der aabenbarede sig i en lignende Hensigt, ogsaa have gjort. Han viste, at i det de Hellige byggede Templer og døbtes for de Døde, udførte de det, hvortil Elias, gav Joseph Smith Nøglerne, og derved beredte de sig til at blive Frelsere paa Zions Bjerg og at blive fuldkommede ligesom Enok og hans Stad i gamle Dage, hvilke bleve optagne for deres Retfærdigheds Skyld. Han viste, hvor interesseret Satan var i at lede Menneskenes Børn paa Afveje, hvorledes han tilskyndede Abels Mord og Kristi Korsfæstelse, og at han altid har anvendt hvad Verden kalder „heroiske Midler" for at ødelægge Guds Værk og udrydde hans Tjenere. Han skildrede Guds store Naade i at sende Kristus til at prædike for Aanderne, der vare i Forvaring, og som i Noæ Dage vare gjenstridige, da Syndfloden kom og ødelagde dem. Han formanede de Hellige til paa en lignende Maade at være barmhjærtige og kjærlige mod Saadanne, som søge at skade dem.

Da Borgerkrigen udbrød i dette Land, følte han til at græde over Folket; thi han havde forudset dets store Elendighed, og denne var endnu ikke overstaaet. Over Nationerne vilde der komme haardere Tider end nogensinde før var kjendt. De Hellige havde et stort Værk at udføre, og deres Pligt var at gjøre det, og at overlade deres Fjender i Herrens Haand, som vilde uddele Retfærdighed og Naade til Alle. Ingen Magt kunde forhindre Zions Opbyggelse, de Udvalgtes Indsamling eller Opfyldelsen af det, som Herren havde besluttet skulde ske i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Taleren raadede til Lydighed og Trofasthed til Gud og hans Værk, og bad dem af Forsamlingen, som vare villige dertil, at tilkjendegive det. Hele Forsamlingen svarede: „Ja." Taleren velsignede den i Herrens Navn.

Konferencen sluttedes til den 6te Oktober.

Taksigelse af Patriarken John Smith.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Missionens Tilstand i Sverrig.

Ved Hjemkomsten fra vort Besøg til de forskjellige Konferencer i Missionen tænke vi, det vilde interessere Stjernens Læsere at erfare, hvorledes Værket gaar fremad i Sverrig. Ved at læse Konferencerapporterne kunne de gjøre sig et Begreb om dets Tilstand i Danmark og Norge. Den 26de og 27de April afholdtes Konferencemøde i Malmø. Brødrene, som havde arbejdet i denne Konference gjennem Vinteren, afgave udmærkede Rapporter om Værkets Tilstand i de forskjellige Grene, hvoraf der fremgik, at 56 vare døbte siden det forrige Konferencemøde, og mange Forsamlinger vare blevne afholdte hos Fremmede. Ældsterne havde havt mange Indbydelser til at komme og afholde Forsamlinger hos vore Venner, og i nogle af Grenene vare Udsigterne for Evangeliets Fremme meget gode. Kjøbenhavns Grens Sangkor overværede Formiddags- og Eftermiddags-Møderne om Søndagen og afvekslede med Malmø Grens Sangkor i at synge vore dejlige Zionssange, hvilket bidrog ikke lidet til at gjøre denne Sammenkomst til en sand Fest for de Hellige. Mange Fremmede overværede Møderne, og lyttede med spændt Opmærksomhed til Talerne. Flere svenske Blade gave en temmelig korrekt Beretning angaaende Konferencens Forhandlinger.

Den 3die og 4de Maj overværede vi Konferencemødet i Norrköping. De Hellige i denne Konference bo saa langt fra hverandre, og Konferencen har en saadan Udstrækning, at det ikke er muligt for alle de Hellige at overvære Konferencemøderne, hvorfor disse afholdes vekselvis i Norrköping og Gøteborg. De Hellige i Norrköping havde smykket deres Forsamlingslokale meget smagfuldt med Grønt og Blomster. Der er syv Ældster fra Zion, som arbejde i denne Konference. Gjennem Vinterens Løb var der døbt 42 og mange Forsamliger afholdte hos Fremmede. Der havde ikke været megen Forfølgelse fra Øvrighedens Side, hverken i Skaane eller Gøteborgs Konference; men lidt Pøbelforfølgelse havde vist sig i Nærheden af Norrköping, hvilket kan ses af det følgende: Broder A. H. An-

dersen, en Mand paa nogle og halvtredsindstyve Aar, holdt en Forsamling blandt vore Venner, hvilken overværedes af Præsten og Degnen i Sognet. Den sidste viste Broder Andersen en Gjenvej gjennem Skoven, der, som Degnen sagde, vilde spare ham en Fjerdingvejs Gang, og da Br. Andersen ikke anede nogen Svig, takkede han for Underretningen og fulgte den. Da han traadte ind paa Stien, saa han Præsten tale til nogle Mænd oppe paa Kirkegaarden, hvorefter disse forlode Præsten og skyndte sig at naa et Sted, som Br. Andersen skulde passere. Da han gik forbi dem, kastede de Stene efter ham, men da disse ikke traf ham, grebe de Gjerdestave og sloge ham paa en saa skammelig Maade, at han næppe var i Stand til at naa til en Vens Hus.

Den 10de og 11te Maj afholdtes Konferencemøde i de Helliges Forsamlingslokale i Stockholm, hvilket var næsten for lidet til at rumme den Mængde Mennesker, som ønskede at overvære Mødet. I denne Konference havde 12 Ældster fra Zion og 15 af Landets Sønner under Vinterens Løb virket som Missionærer. De havde afholdt henimod seks hundrede Forsamlinger hos Fremmede, og det uagtet, at Præsterne og Kirkeraadene paa mange Steder havde forordnet en Mulkt paa tyve Kroner for hver, som tillod, at der afholdtes Mormonforsamling i sit Hus. En Præst sagde i en Forsamling, at Folk, som gik for at høre paa Mormonerne, burde ogsaa betale Mulkt! Brødrene havde været meget nidkjære i at udsprede det skrevne Ord blandt vore Medmennesker. En ung Ældste ved Navn A. S. Hedberg havde især havt megen Held med sig. Han havde udspredt Skrifter for næsten seks hundrede Kroner. Siden sidste Konference var der tillagt Menigheden ved Daab 121, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare fremdeles meget gode. De Hellige vare nidkjære i deres Pligters Opfyldelse og frydede sig i Evangeliets Velsignelser. Ældste Rosengren, som havde arbejdet i Upsala Gren, berettede et mærkeligt Tilfælde paa Helbredelse. En Søster, som var meget syg af Gulsot, bad Ældsterne salve hende med Olie og bede for hende, hvilket de gjorde, og Sygdommen forlod hende med det samme, saa at hun næste Dag gik et ikke saa kort Stykke Vej for at overvære en Forsamling. Broder C. A. Ek, Præsident over Stockholm Konference fortalte os det følgende, hvortil han selv var et Øjenvidne og et af de Redskaber, som Herren brugte for at fuldbyrde det: En Kvinde, som havde været sengeliggende over fire Aar, fik Tro paa Evangeliet og forlangte at blive døbt. Hendes Mand havde ingen Tro derpaa, men gav hende Tilladelse til at forene sig med de Sidste Dages Hellige. Hun blev baaret til Vandet, og Broder Ek døbte hende. Nogle Maaneder derefter besøgte Broder Ek og en anden Ældste denne Familie, og da forlangte denne Søster at blive salvet med Olie, efterdi hun havde Tro paa denne Ordinance. Brødrene vare villige, men da de følte deres egen Afmagt overfor den Almægtige i dette vigtige Foretagende, beredte de sig ved Faste og Bøn. To Dage derefter administrerede de denne Ordinance til hende, og saasnart de toge deres Hænder af hendes Hoved, var hun fuldkommen helbredet. Hun, som ikke havde været i Stand til at rejse sig af sin Seng for fire Aar og elleve Maaneder, stod op, klædte sig selv paa og har udført sine huslige Sysler hele Tiden siden. Hendes Mand annammede derved et Vidnesbyrd om Sandheden og kom og sluttede Pagt med Herren. De ere begge Medlemmer af Stockholm Konference og glæde sig meget over at være delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser.

Afløsning. Thomas S. Lund af Aalborg Konference og A. H. Anderson af Gøteborgs Konference løses med Tilladelse at rejse hjem med Juni Selskabet.

Beskikkelse. Ole Sørensen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference, Martin Christoffersen til at præsidere over Christiania Konference, W. Petersen og C. F. Olsen til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, P. P. Dyring i Christiania Konference, Jens Nielsen i Aalborg Konference, og Jens Olsen og Hans Christensen i Aarhus Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Logan den 3die Maj 1884.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

Maa jeg først takke Dem for Deres behagelige Selskab, i den Tid vi vare tilsammen i Kjøbenhavn. Jeg skal altid have Dem i en kjær Erindring.

Jeg bad Broder Sundwall at give Dem Underretning om hele vor Rejse fra New York, naar han kom hjem, hvorfor jeg ikke vil skrive meget desangaaende, da jeg ved, at han kan gjøre det saa meget bedre. Jeg maa dog sige, at jeg troer ikke, at noget Emigrantselskab af Hellige har tilendebragt en mere behagelig Rejse, end vi gjorde, i Særdeleshed naar vi tage Aarstiden i Betragtning; ejheller kunde noget Emigrantselskab blive af vedkommende Embedsmænd, Konduktører og Agenter bedre behandlet paa Sø saavelsom paa Land, end vi bleve paa hele Rejsen. De viste os ikke alene en venlig Omgang, men overlode os større Rum og flere Bekvemmeligheder, end et saadant Antal Emigranter kunde have gjort Fordring paa; dette var i Særdeleshed Tilfældet paa Togene. Ved vor Ankomst til Utah, bleve vi ligeledes vel modtagne af vore gode Brødre, Biskopperne og de Hellige. Emigranterne bleve bespiste og indlogerede som sædvanligt, og Alle føle sig vel tilfredse; de ere nu fordelte blandt deres Slægt og Venner, men synes dog ikke at fylde Landet meget, og der er endnu Plads for Mange. Jeg fulgte med til Salt Lake City, hvor jeg indgav til Kirkens Historieskriver en Rapport om den skandinaviske Mission, og siden fik jeg paa Præsidentens Kontor Lejlighed til at tale med Præs. Joseph F. Smith og flere af Apostlene, som alle paa det venligste bøde os velkomne. Her erfarede jeg, at mit Arbejde i vor Faders Rige var ikke endnu suldbyrdet, for jeg blev samme Dag i Følge et Forslag, der i sidste Konference blev enstemmigt vedtaget, ordineret til en af de syv Præsidenter af det første Præsidentskab over de Halvfjerds, og indtager den Plads, der blev ledig ved vor agtbare Broder John Van Cotts Død, for hvilket Kald jeg føler mig mindre skikket, end jeg har tidligere følt for nogen Kaldelse i denne Kirke; dog har jeg besluttet at gjøre det bedste jeg formaar, Herren være min Hjælper.

Ved min Ankomst til Logan blev jeg ved Stationen modtaget af mine Venner og nogle af mine Børn. Jeg er ikke i Stand til at udtrykke de Følelser, der fyldte mit Hjærte ved igjen at mødes med mine Kjære.

Om Aftenen forsamlede sig alle mine Børn undtagen en, nemlig Willard, som ikke var i Byen; der var 9 af dem og 14

Børnebørn, med Svigersønner og Svigerdøtre, i alt 33 Sjæle, blandt hvilke vare flere, som jeg aldrig før havde set. Vi deltog tilsammen i et Festmaaltid, der just ikke vidnede om trange Tider. Mange Spørgsmaal og Svar bleve udvekslede, og vi havde en saa glædelig Aften tilsammen, som jeg aldrig før har havt med min egen Slægt. Jeg følte mig overvældet af Glæde og tilskyndet til at velsigne dem alle, og medens Nogles Øjne straalede af Glæde og deres Ansigter smilede, vædedes Andres Kinder med Glædens Taarer. Jeg følte mig belønnet for mit lange Savn af min Familie, og nyder nu atter daglig deres Selskab med Tilfredshed.

I Aftes havde vore gode Brødre foranstaltet i Forsamlingssalen et Selskab af Brødre og Søstre, indbefattende vort gode danske Sangkor, som ledes af Broder Skancky, og hvori Brødrene Christiansen og H. A. Hansen, som nylig havde været paa Mission, livligen toge Del tilligemed mange af mine gode Venner og Veninder, hvis smilende Ansigter gjorde et glædeligt Indtryk paa mit Sind. Aftenen blev benyttet til Taler, Sang og Musik, hvorpaa fulgte et stort Festmaaltid, der bedækkede et Kæmpebord i Salen, og, endskjønt vi vare vist over 50 i Antal, bleve dog Alle mættede af de mange yndige Retter, som Bordet var overfyldt med. De tiloversblevne Kurvefulde uddeltes næste Dag af Kommiteen til de Fattige, der saaledes glædede sig med os.

Jeg befinder mig nu godt i mit Hjem, skjøndt mange Ting ere i min Fraværelse blevne noget forfaldne, men de kunne ved Flid snart igjen oprettes.

Den vrækbrudne Søster fra Gøteborg, som var med os, er død og skal begraves i Dag.

En venlig Hilsning til Dem fra min Familie, og De selv med hele Kontorpersonalet og alle de Hellige i Skandinavien, som kjende mig, ere paa det venligste hilset fra mig.

Deres ydmyge Broder og Ven
C. D. Fjeldsted.

Fairview, Utah den 3die Maj 1884.
Præs. A. H. Lund.

Vor Rejse fra New York hjem gik lykkelig og vel. Vi afgik fra New York Kl. 9. E. M. den 21 April paa „Erie“ Jærnbane, og fra Chicago videre med „Great Western“ Banen den 23de om Aftenen Kl. 11. Fra Omaha rejste vi den 24de omtrent Midnat, og ankom til Ogden den 27de April Kl. 11 1/5. F. M. I Chicago og Council Bluffs ombyttede vi Vogne. Konduktørerne behandlede os paa det venligste. Vi fik Vogne nok til at gjøre det bekvemt for alle, og vi kunne med Sandhed sige, at hele Rejsen er foregaaet, uden at der har mødt os nogen Ubehagelighed, samt at almindelig Tilfredshed har gjort sig gjældende i vort lille Rejseselskab; vi have derfor stor Aarsag til at takke Herren for hans Beskyttelse paa denne vor Rejse, som nu er saa vel tilendebragt.

Fra Ogden afrejste vi den 28de April om Morgenen — en Del nord paa og en Del syd paa — og samme Dags Aften var vort Selskab spredt til Territoriets forskjellige Dele, saa at kun nogle Faa findes i den samme By. Jeg tog Afsked med de fleste af de Hellige i Saltsøstad, og Præsident Fjeldsted bød jeg Farvel ved Jærnbanestationen derstedes, da jeg med dem, som havde bestemt sig syd paa, afrejste til Nephi. Den 29de blev jeg ved Stationen i Fountain Green modtaget af en Del af mine gode Venner hjemmefra, og hen paa Aftenen naaede jeg mit Hjem og fandt mine

Kjære, som saa længe havde ventet paa min Tilbagekomst, i bedste Velgaaende, og deres Omstændigheder vare langt bedre end jeg nogensinde havde gjort mig Haab om.

De, som bo her, have vist min Hustru og Børn den største Velvillie, og de have stedse været rede til med en hjælpsom Haand at staa dem bi, naar Sygdom eller Andet har gjort Hjælp nødvendig. Jeg føler mig derfor glad for den Tid, som er gaaet, og for alt det Gode, som vi ere blevne tildelt under min Fraværelse. Som et yderligere Bevis paa Velvillie kan jeg meddele, at jeg ved min Hjemkomst blev modtagen med Sang og Musik. Et Orgel blev stillet ved min „Hyttes Dør" og omringet af vort Sangkor, som afvekslende med et Musikkorps inde i Huset gav flere Nummere af Velkomsthilsener. Naar man henimod tre Aar har været borte fra Hjemmet, have disse Melodier en besynderlig Klang, som jeg ikke skal forsøge at beskrive; Ordene „Hjem igjen, Hjem igjen fra en fremmed Kyst", gjorde et dybt og mægtigt Indtryk paa Sindet, et Indtryk, der skal staa som det sidste Billede blandt de mange, som jeg samlede i Mindets Album under denne min Missionstid.

Jeg er lykkelig her hos mine Kjære i vor Braa blandt Bjærgene. De ere alle ved Helsen og befinde sig vel, og Døden, som har taget saa mangt et Offer, har gaaet min Tærskel forbi. Det glæder mig at gjense mine Venner her, som have givet mig saa mange Beviser paa et trofast Broderskab og en varm Velvillie; og det er ogsaa med inderlig Tilfredshed, at jeg kaster et Blik tilbage over min Missionstid i Skandinavien. Jeg haaber, at Herren vil antage mine svage Bestræbelser for at virke i hans Tjeneste, og at de ej have været uden Nytte.

Præsident C. D. Fjeldsted bad mig bringe alle de Hellige sin kjærligste Hilsen. Ved sin Ankomst til New York modtog han Underretning om, at han var bleven kaldet som John Van Cotts Eftertræder.

Broder Lund, hils Alle i „Nr. 14" og de Hellige i Kjøbenhavn, og selv hilses De kjærligt fra Os. Maatte den Glæde, som Evangeliet og Guds Aand give, hvile over Eder alle, og maatte Herren styrke Dem og staa Dem bi i Udøvelsen af de Pligter, som tilhøre det ansvarsfulde Kald, der er Dem anbetroet, ønskes af

Deres Broder i Pagten
P. Sundwall.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 192.)

Før jeg slutter min Hentydning til dette Punkt, tillad mig, om jeg ikke optager formeget Rum i Deres Blad, at give Dem en Kopi af en eller to Skrivelser, som jeg har modtaget fra Guvernør Schaffers Forgængere:

Store Satsøstad,
den 11te Juni 1862.

Gen. D. H. Wells, befalende Utah Territoriums Milits.

Min Herre!

Jeg har i Dag af Henry W. Law-

rence, Territoriets Marshal, gjennem hans Befuldmægtigede R. T. Burton og Theodore Mc. Kean modtaget en Rekvisition for en militær Styrke til at gjøre Tjeneste som en „Posse Commitatus", for at exseqvere visse Skrivelser, som ere udstedte af det tredie juridiske Distrikt for Anholdelsen af Joseph Morris og Andre, der bo i den nordre Del af Davis County i det nævnte Distrikt i Territoriet Utah.

Det fremgaar, at den nævnte Joseph Morris og hans Medsforbundne have organiseret sig som en væbnet Magt for at modsætte sig nævnte Skrivelsers Exseqvering og trodse Loven og dens Embedsmænd.

Derfor befaler jeg, at De skal lade den nævnte Henry W. Lawrence eller hans ovennævnte Befuldmægtigede have en tilstrækkelig militær Styrke for at arrestere nævnte Forbrydere, hævde Rettens Myndighed og opretholde Lovene.

Frank Fuller,
Act. Guvernør og Overbefalingsmand.

Store Saltsøstad den 26 Nov. 1882.

Gen. Løjtenant D. H. Wells befalende Nauvoo Legionen.

Min Herre!

Hermed indeslutter jeg en Skrivelse fra Krigsministeriet i Washington med Hensyn til Vaaben o. s. v., som de forskjellige Stater have uddelt siden den 8de Marts 1861. Om De har nogen Underretning om denne Sag for dette Territoriums Vedkommende, vil det glæde mig, om De straks vil rapportere samme til mig.

Jeg er Deres ærbødigste
H. S. Harding,
Guvernør og Overbefalingsmand
for Utah.

E. S. De vil behage at tilbagesende Skrivelsen fra Krigsministeriet med Deres Rapport.

Med Hensyn til Guvernor Schaffers næste Paragraf saa kan jeg ikke se den i samme Lys som han. Som for flere Aar har været Skik i dette Territorium, og i Overensstemmelse med dets Love, udstedtes Ordre for Afholdelsen af Militsens regulære Efteraarsmønstringer i de forskjellige Distrikter Disse Ordrer vare daterede den 16de August 1870. En tredive Dage derefter udstedte Guvernør Schaffer sin Proklamation, hvori han forbød Afholdelsen af Mønstringer, Exercitser o. s. v. I min Skrivelse til ham bad jeg ham kun om ikke at lade Proklamationen træde i Kraft til den 20de November, saa at Efteraarsmønstringerne kunde afholdes — de vare allerede afholdte i nogle af Distrikterne — og jeg blive sat istand til at efterkomme Ministeriets Forlangende gjennem General-Adjutantens Kontor om at indsende den aarlige Rapport om Utah Territoriums Milits i Overensstemmelse med Bestemmelserne af Kongresloven, stadfæstet den 20de Marts 1803. Hvorledes dette kan udlægges som Lovforkastelse, det overgaar min Forstand; tværtimod synes det mig, at Guvernør Schaffers Proklamation er beregnet paa at medføre et saadant Resultat. Med Hensyn til at Territoriets Love ere i Modstrid med Kongressens Love, saa er det kun hans Paastand, og det kan ikke bevises.

Angaaende hans Hentydning til, hvad der er bleven sagt i offenlige Forsamlinger, vil jeg sige, at offenlige Embedsmænd, hvilke ogsaa indbefatter federale Embedsmænd, ere almindeligt ansete for at tilhøre det Offenlige, for saa vidt det angaar deres Embedshandlinger, og underkastede Folkets Dom. Under vor Regjering har enhver Ret til fri Tale og til at udtrykke sine Meninger angaaende Embedsmændenes Handlinger — en Ret, som ydermere bliver frit

brugt af begge Sider. Jeg er ikke Vidne til, at Præsident Young med Bitterhed har udskjeldt dette Territoriums federale Embedsmænd, og om han har gjort det, saa er jeg ikke ansvarlig derfor, ejheller er jeg ansvarlig for nogen anden Gentlemans Mening angaaende Kongressens Magt til at organisere en territorial Regjering.

Jeg er af den Mening, at dette Territoriums Befolkning har Ret til at bære Vaaben, at den lovgivende Forsamling havde Ret til at organisere Militsen, at Kongressen havde Ret til at forordne, at Embedsmænd i Almindelighed skulde vælges af Folket paa en saadan Maade, som de respektive Staters og Territoriers lovgivende Forsamlinger skulde ved Lov bestemme, at Staternes og Territoriernes Guvernører ere Militsens Overbefalingsmænd, at vort Territoriums militære Organisation er mere lig den federale Regjerings end maaske nogen som helst anden Stats eller Territoriums i hele Unionen, og at Guvernører og Overbefalingsmænd ere lige saa meget underkastede Loven, som alle andre Embedsmænd, og medens de udøve en høiere Myndighed, ere de dog lige saa ansvarlige overfor Lovene som den simpleste Embedsmand eller Borger.

Jeg ønsker ikke at optage Deres Rum, ejheller vil jeg nedlade mig til at hentyde til Slutningsparagraferne i hans Skrivelse. Min eneste Hensigt er at forsvare den lovgivende Forsamling, mig selv og Folket i vore Rettigheder under Loven, hvilke paa en saa uforsvarlig Maade ere blevne angrebne af Guvernør Schaffer.

Ærbødigst
D. H. Wells.

Saltsøstad den 12te Nov. 1870.

General Ordre Nr. 2.

1. For saa vidt som de almindelige Mønstringer i de forskjellige militære Distrikter ikke allerede ere blevne afholdte i Følge General Ordre Nr. 1 af den 16de August 1870, saa ere de herved udsatte indtil videre Ordre gives.

Ordret af

D. H. Wells,
Gen. Løjtenant
befalende N. L. Militsen U. T.
H. B. Clawson,
General Adjutant.

Saaledes ophævedes Nauvoo Legionen, som i 1857 og 1858 imodstod de Forenede Staters Armee. Den Gang dette skete, bestod den af omtrent tretten tusinde velbevæbnede og indøvede Mænd. Den blev først organiseret af Profeten Joseph Smith og derefter sat i en udmærket Stand af General Wells. Som vi have set, var Brigham Young Legionens anden General Løjtenant, men efter at han havde tilstrækkelig fyldt Kaldet som „General Profet" og havde ledet det „Sidste Dages Israel" til Klippebjærgene, opgav han Pladsen, som fyldtes af D. H, Wells. Under denne militære Mand fuldkommedes Legionens Organisation, og den bestod, da den blev ophævet, af to General Majorer, ni Brigade Generaler og fem og tyve Oberster med deres respektive Stabsofficerer.

Guvernør Schaffer døde den følgende Maaned, Oktober, 1870.

Den paafølgende „fjerde Juli", Nationens Festdag, udstedte General Løjtenant D. H. Wells en Ordre for en Del af Militsen at deltage i Dagens Højtideligheder; men Acting Guvernør Geo. A. Black i Overtrædelse af baade Ret og Høflighed ikke alene forbød Paraden, men endogsaa arresterede adskillige Milits Officerer, som mødte for at høitideligholde Dagen, og de bleve indespærrede i Camp Douglass. At fortælles om denne Voldsgjerning i Forbindelse

med en saadan Dag og Lejlighed indgyder Sindet en bidende Sarkasme.

Men Organisationen eksisterer endnu og de aarlige Mønstringer ere blevne afholdte i mange af de militære Distrikter.

XXVIII Kapitel.

Utahs kongressionale Historie til 1870. Wm. H. Hooper. Bernhisels Tilbagesendelse til Kongressen og Vedtagelsen af den antipolygamiske Lov o. s. v.

Utah kan næppe siges at besidde nogen politisk eller kongressional Historie før Begyndelsen af Krigen. Før den Tid var Utahs Tilstand af en mere gammeldags eller patriarkalsk Beskaffenhed. Den hæderlige John M. Bernhisel, som var Utahs Delegerede gjennem denne Periode, havde trofast tjent Folket, som sendte ham; men der var Intet af fremragende Vigtighed, som behøver at omtales nærmere; den almindelige Historie under denne Tid omfatter ogsaa den kongressionale.

Mormonkrigen havde naturligvis i en vis Grad afbrudt Forbindelsen mellem Utah og Nationen. I den amerikanske Almenheds Øjne havde Utah været i Oprør, endskjønt, som vi have set, Striden var bleven mindeligt afgjort, og Mormonerne vare blevne tilgivne for deres politiske Forseelser.

Det var under denne Tingenes Tilstand, at William H. Hooper blev sendt som Utahs Delegerede til Kongressen i August 1859. Han indtog en meget vanskelig Stilling, han havde et besværligt Arbejde, og den Sag, som han skulde forsvare, var tilvisse en særegen indviklet Sag, fra hvilken Side man end betragter den. Uagtet Folket, som valgte ham, holdt for, at de havde Retten paa deres Side i den saa nylig bilagte Strid, som nær havde kommet til Blodsudgydelse, og uagtet deres Paastand, at de kun stode paa konstitutionel Grund, og havde kun modsat sig gjennem en praktisk men retfærdig Protest et ukonstitutionelt Angreb paa amerikanske Borgeres Rettigheder, saa vidste Delegerede Hooper dog, at Almenheden saa Sagen an fra en anden Side. Men den store Fordel, som Hooper besad, og som gjorde ham istand til at gjøre sig til Herre over Stillingen, var, at han saa fuldkommen forstod begge Siders Anskuelser og Meninger. Derfor medens den Delegerede var beredt paa at forsvare sit Folk i alle dets konstitutionelle Rettigheder og at afværge enhver ny Vanskelighed, var han dog ogsaa færdig til at se Øje for Øje med Kongressens Medlemmer. (Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.